

Haren 13-09-2011

Toelichting op het standpunt van M.J. Bachman t.a.v. de eindconclusie van het rapport van de voorbereidingscommissie.

In de vergadering van 13 december 2010 heeft de raad mij benoemd als lid van de voorbereidingscommissie raadsonderzoek. De commissie heeft als opdracht te komen met een **definitief** voorstel een raadsonderzoek uit te voeren (of juist niet) naar het door het college gevoerde bestuur rondom de besluitvorming en informatieverstrekking Haderaplein. Tevens is de commissie belast met het opstellen van de relevante onderzoeksvragen.

De krappe meerderheid van de voorbereidingscommissie heeft nu een rapport aangeboden met een open einde, d.w.z. dat de commissie geen advies geeft en het besluit om al dan niet een raadsonderzoek te houden weer bij de raad legt. Een rapport met een conclusie, waar ik mij niet in kan vinden.

De commissie heeft, volgend uit de motie van 21-10-2010, drie centrale vragen geformuleerd die de raad beantwoord zou willen zien, teneinde de twijfels over de gang van zaken rondom besluitvorming en informatieverstrekking Haderaplein weg te nemen.

De commissie stelt vast dat de normale controlemiddelen van de raad ontoereikend zijn om antwoorden te vinden op deze onderzoeksvragen. De commissie laat tevens zien dat er geen of onvoldoende argumenten zijn om vanwege de zgn. nadere afwegingen, zoals aangereikt in de Handleiding recht van onderzoek in de gemeentelijke praktijk, af te zien van een raadsonderzoek.

Naar mijn mening kan bovenstaande slechts betekenen dat, wil men de onderzoeksvragen beantwoord zien, en dat was uitdrukkelijk de strekking van de motie 21-10-2010 die geleid heeft tot het instellen van de voorbereidingscommissie, dit zou moeten leiden tot een raadsonderzoek. Deze conclusie trekt de commissie echter niet.

De in de samenvatting van het rapport opgenomen argumenten tegen een eventueel in te stellen raadsonderzoek (bestuurders van destijds zijn al weg, hoogstwaarschijnlijk komen er geen nieuwe feiten aan het licht, er komt verbetering in de toekomstige projectorganisatie van de gemeente) kan ik niet onderschrijven.

Tot slot: ik zou mijn politieke geweten geweld aandoen indien ik voorbij zou gaan aan informatie die de commissieleden in het kader van het onderzoek hebben kunnen delen.

Daarom kan en wil ik mij niet verantwoordelijk voelen voor de openeind conclusie van het rapport van de voorbereidingscommissie.

Marjan Bachman

D66

distantieverklaring

Haren, 16 september 2011

Door de gemeenteraad van Haren ben ik in december 2010 benoemd tot lid van de commissie voorbereiding raadsonderzoek Haderaplein. Sinds februari 2011 neem ik deel aan de bijeenkomsten van deze commissie die een opdracht van de Raad heeft meegekregen. Deze opdracht is verwoord in de motie die in oktober 2010 door de meerderheid van de Raad is aangenomen.

Het rapport van de commissie wordt samen met deze distantieverklaring aangeboden aan de raad. De commissie is er niet in geslaagd om tot een unanieme beantwoording van de onderzoeksvragen te komen. Ik verklaar dat ik mij absoluut niet kan vinden in het rapport en mij met nadruk distantieer van dit rapport en van de conclusies.

De opdracht van de commissie was om te onderzoeken of alle instrumenten die de raad tot haar beschikking had, zijn gebruikt om een helder antwoord op de geformuleerde vragen te krijgen. En of een raadsonderzoek noodzakelijk is om de gewenste informatie boven tafel te krijgen. Ik heb geconstateerd dat niet alle informatie beschikbaar is voor de raad. Ik heb geconstateerd dat informatie die beschikbaar is en verband houdt met het dossier, niet inhoudelijk onderwerp van gesprek is geweest. Ik heb geconstateerd dat ik niet met zekerheid kan vaststellen welke verslagen van de stuurgroep (Haderaplein) vergaderingen de enige juiste zijn. Tenslotte heb ik geconstateerd dat er sprake is van onduidelijkheid over uiteenlopende en elkaar tegensprekende uitspraken van betrokken personen.

De hierboven genoemde constatering leiden tot de conclusie dat het instrument raadsonderzoek noodzakelijk is om alle gewenste informatie beschikbaar te krijgen, ten einde de onderzoeksvragen afdoende te beantwoorden.

Bij herhaling bleek dat een nipte meerderheid van de commissie het niet wenselijk achtte om de volgens commissieleden noodzakelijke informatie beschikbaar te stellen. Ook bleek er geen eenduidig oordeel te zijn over de door de commissieleden ter inzage gekregen stukken. Daarbij merk ik op dat het vormen van een oordeel voor een openbaar rapport erg wordt bemoeilijkt als alle aangeleverde informatie als strikt vertrouwelijk wordt gepresenteerd. Bovendien werd gemeld dat benodigde informatie als dusdanig vertrouwelijk is bestempeld, dat een WOB procedure noodzakelijk zou zijn om deze informatie beschikbaar te krijgen.

Meerdere malen heb ik getracht de discussie op de inhoud te voeren, meerdere malen heb ik verzocht om meer informatie. Het voorliggende rapport is nimmer inhoudelijk bediscussieerd, alleen tekstueel. Ook heb ik meer dan eens aangegeven dat er op basis van inhoudelijke feiten conclusies moeten worden getrokken. De (kleine)meerderheid van de commissie koos voor conclusies die gebaseerd zijn op aannames en verwachtingen.

Verscheidene keren heb ik overwogen om tussentijds mijn ontslag als lid van de commissie aan de voorzitter van de commissie aan te bieden. Toch heb ik besloten om door te gaan in de hoop dat, wanneer de inhoudelijke discussie uiteindelijk gevoerd zou worden, de commissie niets anders zou kunnen doen dan op basis van inhoudelijke feiten conclusies trekken. Helaas is dit, in mijn ogen, niet gebeurd.

Ik kan en wil mijn naam niet verbinden aan het rapport en de conclusies van de (nipte) meerderheid van de commissie. Het betreurt mij zeer dat de commissie er niet in is geslaagd om tot een unaniem advies voor de raad te komen.

Mariska Sloot

Gezond Verstand Haren.

Standpunt René R. Valkema (CDA), lid van de voorbereidingscommissie Haderaplein.

De voorbereidingscommissie¹ heeft als belangrijkste taak om, zoals de motie zegt, te komen met een **definitief** voorstel om op basis van **moverende** redenen een raadsonderzoek uit te voeren (of juist niet) en daarbij de eventuele onderzoeksvragen te formuleren. Ik ben volstrekt blanco in de commissie gestapt. Ik was en ben van mening dat deze commissie op professionele basis, los van emotie of politiek, tot een gemotiveerd oordeel moet kunnen komen in een aan de raad aan te bieden definitief voorstel. Dat de commissie daarin niet slaagt beschouw ik als een afgang.

Ik kan mij niet vinden in het eindverslag van de commissie. Ik wil mij middels dit schrijven volledig distantiëren van de werkwijze, de inhoud en de uitkomsten. Wat ik hierna zal toelichten.

De commissie heeft criteria opgesteld op basis waarvan de door haar opgestelde onderzoeksvragen moeten worden beoordeeld. Ik heb kritiek op de werkwijze, omdat confrontatie van onderzoeksvragen en criteria nooit inhoudelijke met elkaar is besproken. Er zijn nooit conclusies getrokken. **Op basis van die confrontatie kom ik wel tot de conclusie dat een nog in te stellen raadsonderzoek het enige antwoord kan zijn.**

De commissie schrijft zelf in haar eindverslag dat de 'controle-instrumenten die gemeenteraad ter beschikking staan geen bijdrage kunnen leveren aan het beantwoorden van de centrale vraag'. Ook de overige afwegingen spreken meer in het kiezen voor een raadsonderzoek dan tegen een raadsonderzoek. **Daaruit trek ik de conclusie: een raadsonderzoek kan dat antwoord geven.**

We hebben als commissie een **scope** vastgesteld. Van besluitvorming Haderaplein tot het boventafel komen van de gewraakte brief. We zagen dit als 'oorzaak-gevolg'. Waarbij de brief van 10 februari 2010 het gevolg was van het eerder genomen besluit in juni 2009. Dan moet je daarna ook bereid zijn de achterliggende dossiers in je onderzoek te betrekken. Dat nu heeft de commissie ondanks mijn verzoeken steeds geweigerd. De laatste versie van het eindverslag vind ik daarom geen goede weergave van de gevoerde discussie in de commissie. Daarmee verglijd de scope naar het slechts willen kijken naar de brief van 10 februari 2010. Wie het eindverslag leest, kan zien dat onderwerpen buiten het vooronderzoek zijn gehouden. In de motie van 21 oktober 2010 waarin de gemeenteraad het voornemen uitspreekt om te komen tot een raadsonderzoek wordt juist het aspect van besluitvorming belangrijk gevonden.

Uit de achterliggende stukken blijkt dat de raming in juni 2009 '**te hoog is en te hoog was**'. De vraag is legitiem of deze constatering in juni 2009 bekend was of kon zijn bij college of wethouder. **Ik beschik over informatie dat dit wel degelijk het geval is!** Deze informatie kan pas worden omgezet in feiten wanneer de commissie bereid is tot verificatie over te gaan door mensen te horen. Mijn verzoeken in de commissie om mensen te horen of aanvullend dossier onderzoek te doen werden door dezelfde meerderheid van de hand gewezen. Alleen al het feit dat de commissie niet bereid is nader onderzoek te doen naar feiten rondom de besluitvorming en de informatieverstrekking daarover betekent feitelijk het negeren van de motie in de raad. Naar mijn overtuiging niet te verdedigen en niet te verantwoorden. Ik heb nu teveel gezien. Daarom zie ik een raadsonderzoek als de enige weg voor herstel van het vertrouwen.

Wie de verslagen van het college van B&W en de verslagen van de stuurgroep naast elkaar legt komt op basis van hetgeen er geschreven staat tot de conclusie dat er niet sprake is van een bestuurlijk verankerd proces. Er worden opdrachten gegeven door werkgroepen zonder dat er sprake is van een verankering in stuurgroep en/of college. Dat roept vragen op, die we nu niet kunnen beantwoorden. Het horen van betrokkenen had meer duidelijkheid kunnen geven.

Het eindverslag is meer gebaseerd op opinies van de individuele leden. Daarmee is er subjectiviteit in het proces geslopen. Een professioneel onderzoek dat gebaseerd is op een volledige scope, het volledig willen beoordelen van achterliggende stukken, de bereidheid betrokkenen te willen horen zou naar mijn overtuiging hebben geleid tot een voorstel een raadsonderzoek in te stellen.

De meerderheid van de commissie gebruikt in haar eindconclusies argumenten tegen een raadsonderzoek die niet rechtstreeks uit het onderzoek voortvloeien. Deze argumenten zijn daarom niet relevant. Deze argumenten vormen wel het dunne cement waarop de eindconclusie van de

¹ Hierna te noemen commissie

commissie is gebaseerd. Ik heb meerdere malen geprobeerd de commissie te overtuigen dat zij meer moet doen om tot een gemotiveerde keuze te komen. Het mocht niet baten.

Alles overziende, zijn er voldoende redenen om een raadsonderzoek te willen.
De commissie kiest in meerderheid een andere lijn.
Ik kan en wil daarvoor niet verantwoordelijk zijn.

Hoogachtend,

René R. Valkema MBA